

ЛИТЕРАТУРНИЯ ПРОСТЪПАЛНИК НА ХРИСТО СМИРНЕНСКИ

Спомени от Христо Д. Бръзицов

През 1915 година в София излизаше един седмичен хумористичен вестник със зевзешкото име "К'во да е" /излиза:где да еструва: колко да е редактор: кой да е/Това издание наистина имаше вид на вестник:с уводна статия,телеграми,хроника и други такива все в съответния стил,разбира се.Общо взето обаче,той бе един "кош", в който всеки,който би почувствувал творчески гъдел,можеше да изпрати - и нпб -важното - да види напечатено произведението си.Ученици,чираци,всякая всячина пращаше хрумванията си в своя "орган" --"орган на кводаистите в България".И понеже всеки се подписваше с псевдоним,наистина се създаваше някаква "организация",нещо като кръжок на кводаисти:Ведбал,Язeka,Голголенко,Коля Сатирика,Гошко Кводаиста и много други.Над всички обаче стърчеше по дарование този някой си Ведбал -кой ли и всъщност,колко ли възрастен,какъв ли по професия?

Тези мисли,украсени с големи въпросителни,вынуваха мен и колегата ми от "К'во да е",Колю Сатирика /мой съученик Никола Граблашев/ дълъг,върлинеcт и ако не тоякова изтъкнат хуморист,извънредно хумористичен на вид.

веднаж ние с него си позволихме дори престъпление,за да си разясним "проблема Ведбал".Редакцията на "К'во да е" се помещаваше в една стаичка на вехта,дървена къща,там - гдето се кръстосват бул.Дондуков и улица "Реслец" - и ние изкачили се по скърцащата стълба на паянтова къща,измъкнахме из под процеп на редакционната стая няколко плика В един от тези пликове открихме с тревожна радост творби от тоя славен,легендарен за нас Ведбал.На листове от ученическа тетрадка бяха изписани с молив кръгли букви,които разправяха за слугински любовни истории,за неудачи на разни стражари и други подобни неща,с които Ведбал е търсел да бъде в хармония с общия дух и стил на списанието.

Един ден нашия "орган"спряКатастрофа.Преживяхме това "събитие" като събитие.Как щяхме да живеем без изявяване на нашето "аз" в страниците на "К'во да е"?Как щяхме да преживеем раздялата с Ведбал?

Творческата ни мъка ни подтикна да решим издаването на наше собствено списание.И тъй,започнахме с Граблашева седмичното списание "Родна лира" с литературен и хумористичен отдел,формат 63/95,осем страници.Веднага след излизането на първия брой в редакцията ни се получи плик с материал от нашия уважаван илюлюбим Ведбал.Това негово обаждане откликна в редакционната поща на "Родна лира",брой 2,със следните възторжени думи:"Здравей,стари хумористе!Много хубаво "И в третия брой на списанието вече се появи Ведбаловия разказ "Кръвта вода не ст